

Meie Mats

Toimetuse ja talituse asub Harju tän. 46/15.

Nr. 58. (240)

Laupäeval, 27. märtil 1920.

Nr. 58. (240)

Ärewal silmapilgul.

EESTI RAHVUS-RAAMATUKOGU

Eesti sõdur: „Ah, nüüd, kus ma selle ranga waewaga kaswatatud taime wilja hakkamalt laskute te nokki ja tahate seda minult rööwida! . . . Wale! Weel ei ole ma nii wäsinud, et mõõka käes ei jõua pidada, kui te mind seda tegema sunnite!“

Prokuröör.

Luisse Westkirchi romaan.

(Järg 1.)

Doora naeris.

„Mis minu soow õieti on, ei tea ma veel isegi. Ja nüüd, ärge olge pahane, Johannes, sellest oleks mul kahju. Sest teie meeldisite mulle ikka. Mõtelge minu peale lahkuses, nagu mina teie peale. Ja nüüd jumalaga. Nüüd lähen ma üksi.“

„Sa saadad minu tagasi? Ütle mulle ometi ainuski hea sõna.“

„Mida teie kuulda soowite, seda ma ometi ei ütle. Käigu teie käsi hästi, herra Müller. Ja kui teile kord mõni neuu jälle meeldib, siis ärge jälle nii kaua kõhelge, kunni ta suure loosi wõidab.“

Neiu nikutas pead ja lippas minema.

„Doora,“ kisendas Johannes.

Neiu ei waadanud enam tagasigi. Pea-aegu jookstes ruttas ta metsarajale, kunni see käänaku tegi. Siis jäi ta lõõtsutades seisma ja waatas tagasi, ja kui ta Johannest oma taga enam ei näinud, pööras ta, oksa kähku kõrwale käänates, metsa. Ja jälle jäi ta seisma, kuulatas ja waatas ringi. Kui midagi kuulda ei olnud, wõttis ta põuest ühe kirja ja luges:

„Mul on sulle meie armastuse asjus midagi tähtsat ütelda. Oota mind laupäewal kell pool neli tammikus, seal, kus koppel metsa ulatab. Sa tunnend seda kohta.“

Sinu sõber, kes sulle loosi kinkis.“

Kiri oli trükitähtedes maalitud ja seisis ümbrikus, mil samasugune adress peal:

„Neiu Doröthea Marhenke, Kristjan Potti juures Siebenhausenis,“ ja margil seisis tempel: „Leiningen 24. 9. 11—12 e. l.“

Kaks korda luges neiu need read üle. Siis tõstis ta pea uhkelt püsti.

„Ema ei wõinud kord uneski näha, et tema tütrest kord weel tore daam saab.“

Ta waatas oma hõbekella:

„Warsti pool neli — tarwis rutata.“

Ta wõttis seelikusaba üles ja keeras metsasteest kõrwale hoides. Kord waatas ta ka üles taewasse. Päike oli äkki kadunud. Pilwetombud olid kokku liitunud, läänest tõusis paks pilwewall.

Doora naeris kergemeelselt.

„Kui ilm pahaks läheb, peab ta minu oma warju all Bantelni saatma.“

Siis muutis ta sihti. Läbi paksu rägas-tiku pööras ta Siebenhauseni poole tagasi. Juba paistis läbi lehestiku heledam koppel, mille taga Berenbergi walged majad seisid. Ja kõrgel noorte puude kohal kohisesid wanad põlised tammed tuule käes.

Sel silmapilgul kuulis Doora oma taga sammusid. Ta pööras pead. — — — — —

Õhtupoolik edenes. Pime pilw kattis taewalaotuse, andis wihma. Wälgud walendasid.

Fieke Pott talitas südiste. Kui mees magab, peab naina kahekordselt töötama.

Peale kuut tulid esimesed wõõrad, paar müürseppa Berenbergist, kes oma läbiligunud keha napsuga tahtsid soojendada. Kell pool seitse tuli Johannes Müller. Ta kübaralt woolas wesi ja juuksed olid tal märjad ning segased. Kuub oli tal läbi-läbi märg. Parem käsi jooksis werd. Nagu unest ärgates waatas ta ringi ja wiiwitas läwel, kui wõõraid nägi.

„Tere õhtust, herra Müller,“ teretas Fieke.

„Mis te soowite, linna- wõi Müncheni õlut?“

Tulija ei wastanud

„On siis juba õhtu?“

Kõrtsimees ilmus parajasti teisest uksest: „Juba pool tundi, herra Müller. Kas teie siis kellahäält ei kuulnud?“

Johannes raputas pead.

„Tahtsin isa juure kartulipõllule minna. Usun, ta ootab mind. Aga nüüd on see küll juba hilja.“

Ta istus laua juure, toetas pea käte peale ja jäi oma ette wahtima

„Kas wäljast tulite?“ küsis Pott, „Seda on näha. Ja mis on siis teie käel?“

Poiss tõstis käe üles ja silmitses jookswat werd.

„Too tükike lõuendit, Fieke. See näeb wälja nagu pigistus. Kas kukkusite, herra Müller?“

„Jah,“ wastas noormees, „taewast. Ja see on kõrge, Pott.“

Fieke sidus wäikse haawa kinni.

„Ja nüüd too talle punshi, et ta jälle soojaks saab. Ta on kui murtud.“

„Jah, süda on mul murtud,“ wastas Müller. Ta tühendas Fieke toodud punshiklaasi ühe sõõmuga:

„Weel!“

Nüüd walitses kõrtsis tulek ja minek. Kui ka palju Siebenhauseni mehi Hellmeieri juure olid läinud, ka Pottile oli neid weel hulk truuks jäänud.

Õmbleja Marlen pistis pea ukse wahelt sisse. Tema oli õhtuti siin tihti aitamas ja sai selle eest õhtusöögi

Aga emand Fieke pööras nüüd wihaselt kõrwale. Läwele ilmusid soowimata külalised: üks umbes 40-aastane tugew mustlane, kel pakk seljas, ja tema kõrwal, punane rätik juuste ümber, raske pakk seljas, noor naine, kel weel wäike, umbes nädala wanune laps rinnal, kuna umbes 4-aastane ta kõrwal seisis.

„Mis teie tahate?“ turtsus Fieke.

„Süüa,“ ütles mees, „ja öömaja küünis. Ilm on külm ja niiske. Noor naine ei wõi lastega lausa taewa all magada.“

„Et te meie maja põlema paneksite?“ turt-sus Fieke.

„Minge aga edasi!“

Mustlane astus lähemale.

„Meil on raha, maksame kõik kinni.“

Kristjan Pott astus wahele.

„Ei, eit, naist lapsukesega ei wõi sa ju wälja saata. See ei ole Potti juures wiisiks. Jääge aga siia, Ratsi-Katsi. Ja kui wiisakad olete, wõite siia ka ööseks jääda — jah.“

Aga noor mustlasenaine taganes arglikult ukse poole.

„Mina pole wäsinud, soowin ainult süüa. Siis wõin jälle edasi rännata.“

Mustlane ei wastanud. Ta tähendas sõr-mega Johannes Mülleri peale, kes laua ääres istus ja üleski ei waadanud.

„On see mees Siebenhausenist?“

„Jah. Miks?“

„Oh, ei midagi. Tahtsime ainult süüa, nagu uaine ütleb, üsna tuttu, ruttu!“

Naine oli juba jälle wälja läinud. Koja kõige pimedamasse nurka pani ta oma selja-paki maha, istus ise selle peale ja andis lapsele rinda. Ta mustad silmad wahtisid selle juures rahutult üle läwe kõrtsi. Mees istus ta ees madalal pingil, wõttis suurema lapse sülle ja katsus ennast rõõmsana näidata.

„Kui neil midagi südame peal ei ole,“ ütles Fieke Marlenile. „Pottil on alati liig suur usaldus.“

Marlen silmitses noort mustlasenaist tera-wasti, kuna ta ette kotta weel paar tuld põlema pani. Ta mõtles oma waranduse peale. Ei tea, wahest oli sel naisel õnnelik käsi?

Waheajal tõi Fieke kõõgist ernesuppi.

„On teil aga suur pakk kanda,“ ütles ta ja silmitses umbusklikult pakki, mille peal must-lasenaine istus. „Kas see teil raske ei ole?“

Mustlasenaine nihutasennast rahutult jistmel.

„Lapse riided. Padi. Lapsele on soojust waja.“

„Näidake mulle oma last.“

Aga naine ei näidanud: „Pole hea, kui magawat last waadatakse.“

Kell lõi parajasti 11, kui weel üks mees suitsuga täidetud kõrtsutuppa astus. See oli tugew, lahja, umbes 30-aastane mees, kitsalt ninajuurtel seiswate silmadega. Kitsa, kõwera nina alt wahtisid wälja harjuslised wurrud, mis telliskiwitolmust punased; samasugused olid ta kübar ja riided, mis weest nõretasid. Üle otsa-esise ja põskede jooksid tal punased jooned: wihmatilgad telliskiwitolmuga segatud.

„Koerailm!“ ütles ta ja lõi kübaralt wett maha.

„Kas sajab?“ küsis Pott.

Ja emand Pott silmitses mehe taskuid. Sest Peeter Wegerich, keda Telliskiwi-Petriks hüüti, sest et ta ligidal telliskiwiwõõrikus tööl käis, oli mees, kes tihti ka jäneseid kaasa tõi

ja need siis odawamalt ära müüs kui metsa-waht. Ja kui Fieke odawamalt midagi osta sai, siis oli ka ta moraal odawam kui muidu.

Aga Telliskiwi-Petri taskud olid täna tühjad.

Tulija istus laua juure:

„Hei, punshi! Õige peremees ei aja niisu-guse ilmaga koeragi õue.“

„Kas jalutasite?“ muheles Pott.

Keegi ei kahelnud kõrtsis, et see sala kütt jälle kusagil hulkumas oli käinud.

„Jalutamine on maksuwõtjate asi,“ wastas Peeter. „Käisin Berenbergis. Tahtsin tubakat osta — iseäralist sorti.“

„No waata, seda soowiksin mina ka, kui ta hea on,“ ütles Pott. „Näidake.“

„See'p see on, ei saanud. Oli otsas. Jookse läbi wihma, ja otsas, et tont wõtaks!“

„Noh, mõnikord õnnestab jälle mõni muu asi.“

Peeter tegi, nagu ei oleks ta midagi mõist-nud, waid pörutas rusikaga wastu lauda:

„See pole kellegi elu siin! Oleks mul raha, läheksin Amerikasse! Ei jääks siia enam päewakski!“

Fieke tõi talle punshi.

„Kus siis see linalakk Doora on?“

Naabrilaudade juuresistujad waatasid üles, kus oli siis Peeter olnud, et ta weel midagi ei teadnud. Doora oli raha wõitnud ja koju läinud.

„Mis on mul sellega asja? Mul on muudki mõtelda.“

„Oli see aga tüdruk,“ tähendas keegi poiss. Sellele ei olnud raha tarwiski. Oleks selletagi mehele saanud. Tore tüdruk, ja alati lustilik — hõissaa!“

Äkki tõusis Müller üles, wankudes, nagu joobnud, ja lahkus sõnajausumata toast.

Kõik wahtisid talle imestades järele.

„Mis siis Mülleril on?“

„Ta tahtis Doorat wist omale,“ naeris Pott. „Waewalt tahtis ta teda ära minna lasta. Noh, nüüd on Doora ju ammu kodus.“

„Bantelnis?“ küsis Peeter.

„Muidugi. Kus siis mujal?“

„Wõis ju ka mujale minna.“

Peeter oli põlema pannud sigari, mis Pott talle annud. Mõttes suitsetas ta.

„Noh,“ ütles ta lõpuks, „kui Doora raha sai, siis wõib ta ju ka oma armsamale minna.“

„Kellele? Müllerile?“

„Lollus! Sellele, kes ta akna all luusis ja ennast ei näidanud. Linnamehele.“

„Ei tea, kes see oli. Tihti käiwad Leinin-geeni herrad siia. Ja üks neist kinkis talle loosi jaoks raha. Ei mäleta aga enam selgesti.“

„Kõrtsis see mees ka ei käinud. Ei, Pott, see mees ei tahtnud teie kõrtsist midagi teada. See tahtis ainult teie Doora käest midagi. Utlen teile ju, ta käis öösel, salamahti.“

Fieke näpistas Marleni käewarrest.

„Kuulge, kuulge! Olen rõõmus, et tüdrukust lahti sain!“

Aga Pott raputas pead.

„Herra Wegerich, ma usun, teie unenägu on elavam kui teistel. Pealegi, mis oli teil meie Doora akna alla asja?“

„Maantee on kõikide tarwis,“ vastas Telliskiwi-Peeter, „ja see linalakk kogus palju lolle.“

Ta olekus oli midagi sügelewat, ja kui ta nüüd punshiklaasi kätte wõttis, wärises ta käsi.

Marlen nägi seda.

„Teie peaksite katsuma, et woodi saate, Peeter. Teie põete ju hallitõbe?“

„Polekski ime selle järele, mis tööd tegin — ja kõige muu järele. Mul on Siebenhausenist himu täis. Kaelani on mul temast himu täis!“ Ta tõusis üles. „Mis on maksta?“

Samal silmapilgul kajas kõrtsi eest rataste plagin ja hobuse kabjalöökk. Kurt Sonntag ilmus. Ta oli tulles weel tusesem kui minnes.

„Siin ma olen, kõrtsimees. Ja Firteni õpetaja saadab kartulite eest raha ka.“

Pott luges raha üle.

„Andsite Doorale ta kohwrid ära?“ küsis Marlen.

„Muidugi.“

„Temale enesele?“

Kurt raputas pead:

„Ei emale.“

„Kus siis Doora oli?“

„Ei tea.“

„Kas ta peale ei istunud?“

„Ei.“

„Ta pidi ju enne teid Bantelni jõudma.“

„Ei tea.“

„Kas ta teile tagasi tulles wastu ei tulnud?“

„Ei.“

„Noh, ta tegi wäikese käänaku,“ ütles Telliskiwi-Peeter pilgates. „Ei see tüdruk jäänud teele. Tema armastas sõitust.“

Ta wiskas sigari otsa maha ja läks wälja. Wäljas sadas ikka weel wihma.

Pott luges ikka weel Kurti toodud raha. Seal puudutas teda mustlane küünarnukist.

„Tahaksin maksta, kõrtsimees.“

Fieke arwas kokku. Paha ilma ja külaste maksujõu peale waadates läks ta süda pehmeks.

„Kas te siis tõesti wäikese lapsega weel tahate edasi rännata? Mina ei teeks seda mitte. Öö on kottpime. Ja nagu minu mees ütleb, wõiksite küünis õlgedel magada.“

Aga noor mustlasenaine, kes mehe kõrwal seisis, tõrjus aralt.

„Peame edasi minema, Feris. Peame ruttu, ruttu edasi minema.“

Ja läksid ööpimedusesse nagu kotti. Seda nägid Fieke ja Marlen, kes neile järele waatasid.

(Järgneb.)

Poliitiline pudrupada.

Kõik asjad Saksamaal on segi, uus walitsus on tekkinud ja wana walitsuse regi on uperkuuti lükatud. Kõik truid Willu poolehoidjad suurt rõõmukära tõstawad, sest uues walitsuses leidwad uut keisri riigi algust nad.

Kuid liitlased on raskes mures ja endi kolu murravad, et kas ehk selle pudru juures ei kannata wast kahju nad. Ja Saksa Willu — mine usu — see muidugi nüüd rõõmustab, et tema wana trooni rusu ta jüngrid kokku tassiwad. Tal keisri auks küll lootust pole, — see läinud moest, mis parata, — kuid eks ka presideudil ole au, wägewust, kui saab seks ta.

Ju liiduriigid aga teawad, mis mõtteid seedib Willuke, — traataiast talle trooni seawad, et ta wõiks jääda rahule.

Kuid Saksa pudru alles walmib ja toorena weel tulel keeb, — kommuna alles laulu salmib, head silmapilku waritseb, et siis wõiks minna edasi kõik по пятамъ великой Россіи.

*

Läti aina liigub,
liigub ja kiigub,
suur seal ärewus,
waimustus, sõjakus.
Just kui sipelgad
lätlased sibawad . . .
Walk, oh sa Walk! . . .

Ähwardakse, seletakse,
ülekohut tõestakse,
sõjanõu peetakse,
sõjamehi weetakse
piirilt piirile,
frondilt frondile . . .
Walk, oh sa Walk! . . .

Eesti on nurjatu,
Eesti on alatu,
et ei anna Walka,
näitab sellele malka,
kui särgile higi . . .
Walk, oh sa Walk! . . .

Läti aina liigub,
liigub ja kiigub
kui maru klaasis,

Raske analüüs.

„Sa, eit, oled ikka väga hooletu! . . . Oled need kaks hunnikut kõrvalt ladunud, aga märki ei ole peale teinud. Kuidas me nüüd teada saame, missu une põlewiki ja missugune see uus kartulipudru tšekikakk on?”

täies ekstaasis.
Meile aga ikka
wiimati pikka
Walk jääb, jah Walk!

Mis poolest nad lahku lähewad, raske ütelda,
wist küll ainult wärwis, ei muud teamõtelda . . .

*

Wene walged põranda alla pugunud,
teab, kes tont neid küll sinna on sugunud! . . .
Wõi on ehk saanud nad wiimati aru,
et peab magama weel Wene karu. —
Põranda all on paigake toredam,
kui on saatus saatuses karedam . . .

Aga ei tööta nad püsi seal olla,
põrutawaid uudiseid lasewad walla.
Poska, näe, surnud olla südamewallu,
sest et rahwast olla petnud ta palju
ja kõik me walitsus pollagi muud
kui petjad ja petised alatud.
Waata, mida ei leidu kõik põranda all,
põranda all, põranda all, madalal! . . .

Eestil nüüd kaks põrandaalust sõpra,
kaks teine-teisele sarnast tõpra.
Ühed on läbi punased, teised walged.

Türgima, näe Türgimaa,
sunnitab peawalu ka.
Seal küll mässu kuulda pole,
ei ka mölla sõda kole,
aga siiski, siiski — ja, —
rahutuks teeb Türgimaa.

Asi on kõik ainult selles:
inglasel weel seisab meeles,
et on türki luband ta
välja Euroopast ajada.

Nüüd ta kahtleb, et ei tea,
kas see siiski on nii hea,
kui ta türki ajab välja, —
ehk sest tuleb kurja nalja?

Ja nii mõtleb Inglismaa,
Prantsus ühes temaga.
Mõtlewad ja mõtlewad,
murdwad päid, jah murravad,

kolud aina raksuwad,
raksuwad, jah raksuwad,
aga siiski ei tea nad,
kudas asjad pöörduwad.
Ega pole nalja-asi
arutada kõike sasi . . .

Ed. Iroonia.

Kewade õhtul Piritas metsas.

Suwemaja, taga metsas
waikne kõik kui kirstus, kitsas.
Tuul jätn'd wallatuma hüppe,
peitnud sõrmed rohu rüppe.
Koer ei haugu, kass ei kisa,
liikumata pilwe nisa . . .
Metsas uitan ringi-ratast,
uurin igat kändu, mätast
ja mu haistmise organid
joowad lõhna, nagu kaanid.
Taewas pilwe lammastega
ja kuu puri hammastega
läbi okste trofarette
teele maal'wad hiinakette.
Silma ette tõuseb haarem,
naine ilus, teine parem:
kurb Fatima, ilus Rita,
wõluw kirgeline Ninetta.
Tahaks armu, kallistusi,
Greeka daami antik musi,
tahaks jalgu, puusi, rinde
stiliseerit edenlinde.
Aki — ha, mu soow läeb täide,
see on Taara näpunäide!
Puude wahelt minu poole
sammub neiu, nagu noole.
Ajan uhkelt ette rinna,
miimikeerin, näopinna:
eht Othello, eht Mephisto,
Don Juan, ka Monte Christo!
Plika tuleb minu juure,
waatan: palel hirmus mure.
Küsin: „Mis sul wiga, wäike,
et läind huultelt looja päike?“
Muigel kisub näo, kitsa,
waatab lootuses mu otsa:
„Kas te wõiks ehk juhutada,
kust wõib jussi „seltrest“ saada?“

Gori.

Stowellid.

Gori.

Arimees.

Biu-Si-Hai oli salakaupleja ja kawal Arimees.
Ta pettis kõiki, kes ta läe alla sattusid. Wiimaks
langes ta lõhku.

Ta üle peeti lohut.

Surru poomise läbi.

Kui Hong-Su sellest kuulda sai, palus ta luba
Biu-Si-Haiga enne surma mõni sõna rääkida. Wan-
gimacht omas liikwa kuldraha ja lastis Hong-Su
Biu-Si-Hai kongi.

Hong-Su oli väga ebausklik. Ta oli õnnetu.
Kuid ta uskus õnnesse. Wanade tarlode jutu
järele tuua poomise nõbr, millega kurjategija ära
poodub, õnne. Hong-Su oli ebausklik. Ta uskus
seda.

„Biu-Si-Hai ma tahan suga enne surma ühe
asja üle rääkida,“ ütles Hong-Su.

„Ma olen walmis siud kuulama,“ wastas Biu-
Si-Hai

„Kas sa lubad, et ma selle nõbri, millega sind
poodatse kohe peale surmaotsuse täidesaatmist omale
jaan?“

„Ehe! Seda nõbri tahad ja! Sa tahad teise
õnnetuselt õnne saada!“

„Ma o'en ju kogu aeg õnnetu olnud ja tahan
ta wahel maitseada, milline on õnn. . . Suba mulle
seda Biu-Si-Hai. . . Ma wõin sulle ta maksta!“

„Sa wõid maksta! . . . Noh, hea küll, siis
ma müün sulle ühe küünra saja kuldraha eest. . .“

„Sin Si-Hai, ma tahan terwet nõbri. . . Ma
ei taha õjalist õnne, ma tahan täielikku!“

„Wõt nii! . . . Hm. . . Terwet nõbri wõin ma
sulle müüa ainult ühe hinna eest. . .“

„Räägi. . .“

„Kui sa minu eest end üles puua lased!“

„Biu-Si-Hai, see on liiga suur nõudmine!“

„Aga sa saad terwet nõbri! . . . Sa saad täie-
liku õnne. . . Ja õnn ei ole odaw!“

„Noh olgu, siin on täsi, Biu-Si-Hai! . . .
Ma olen nõus!“ Ja Hong-Su lasi end Biu-Si-
Hai eest üles puua.

Ta sai terwet nõbri.

*

Snimesesõbjad.

Afrikas woolab taewa sinisest karikast tulist
kulda libedale liiwale ja tuul on soe kui roheline
basääni malahiit, millel ebanud sultani esinaise
weetlew poos. Alasti poos.

See on päewal.

Siis loidab õht, nagu himur filmawaade ja
palmi tüwe on libe ja soe nagu dine neitsi puus.

Kui tuleb õö, siis läheb kurwaks õht ja horit-
font on wastil kui surnu leht. Ja palmi tüwed
on külrad nagu loopamaod. Nad on just kui
surnu leht.

See on õösel.

Ja elatvad Afrika põlste laante lehe külgebe wahel inimesed, kellede nahl must kui shakali küüs ja need inimesed sööwad inimesi.

Kord tabasid nad walge inimese.

Nad tegid tule maha, et teda küpsetada ja ära süüa.

Walge inimene ei kaotanud end. Ta ütles inimesesööjate pealikele:

"Niisugust õhtusööki nagu minu isik teile patub, ei saa te mitte igapäew. Ja sellepärast peaksite ka seda juhtumist nagu kord ja kohus tarwitama, aga mitte uisa-päisa talitama!"

"Mis peame me siis tegema, et õhtusööki teist eeskujulit saaks?" küsis päälit.

"Õdige pealt tuleb keel ära lõigata, sellest saab suurepäralise beaffective!"

"Ah nii! . . . Noh, poisid, asuge walge lalale ja lõigate tal keel ära!"

"Pidage, pidage! . . . Kui te mul teele ära lõikate, siis ei saa ma teile enam seletust ja juhust anda ja siis läheb teie õhtusööki ilka mokka!"

"Aga mis me siis teeme?" küsis pealik.

"Kas teil ei ole mõnda waba meest, kelle kallal ma seda näidata võiksin?"

"Oja! . . . Tore mõte! . . . Sämpu, astu ette!" Walge lõi Sämpu furnuks ja lõikas tal siis teele juust.

"So! . . . Nüüd tuleb bouljong . . . sellest on lõdige parem pahema jala sääreleuud tarwitada! Subage weel üks mees, ma näitan kudas seda teha!"

"Sämpu, astu ette!"

Walge lõi Sämpu maha ja lõikas tal jala alt.

"Sedamiisi! . . . Nüüd tulewad kotletid . . . Sellest on lõdige kõlbulisem peaju!"

"Untas, astu ette!"

Walge lõi Untase furnuks ja uuristas peaju wälja.

"Nii! . . . Nüüd tuleb magus toit. Sinna tuluwad kopsud mahlad ära!" . . .

"Tshunkas astu ette!"

Walge lõi Tshunkase maha ja lõikas ta kõhu lõhti.

"Korras! . . . Nüüd weel sütt . . . Seda saab päädest-jalgadest!"

"Olgu, Tolgu, Molgu ja teised kõit, astuge ette!" Walge lõi kõit maha ja raius pead-jalad otsast.

"So. Nüüd on kõit korras! . . . Minult karbonad pundub weel . . . Noh, seda saame ka koha!"

Ja walge lõi nuiaga pealiku pea lõhti.

*

W a b a n d a s.

Bankett.

Üleüldine elaw jutuaamine.

Miik teeb üks kehakas ex-minister oma wastas istuwale isandale märkuse.

"Kudas?"

"Mis?"

"Mispärast te kogu aeg laua all mu jalga wootate?"

"Pardon!"

"Kui te sellest endale lõbu leiata, siis lubage ütelda, et see wiisakuseta on!"

"Wabandage! Jumala pärast . . . ma . . . ma . . . arwastin. et see teie abitaasa paig on!"

—x!

*

L õ s t n e l a r t u s.

Pommi Antsu hobune warastati ära. Pommi Ants lendab nagu pomm politseisse.

"Kohutatsa ärrä, pääste waest meest. Olen päris hullas!"

"Hea küll, hea küll! . . . Saab toimetatud!"

"Kohutatsa ärrä, ma tahaks ilka et see ruttem läheks, sellepärast ei ta mu ainuke toitsja siin maailmas oli . . . Teate isegi, mis eiu see maamehel ilma obeseta on!"

"Hea küll, hea küll! . . . Saab toimetatud!"

"Kohutatsa ärrä, ma palun jumalakeeli . . ."

"Hea küll! . . . Ma ütlesin — saab toimetatud . . . Wõib olla juba homme õhtuks saad oma hõbuse kätte:"

"Kohutatsa ärrä, ärge laske hinge hulka minna! . . . Kas ei saaks waremini selle asjaga."

"Waremini, waremini! Hea kui homme õhtuksi saab . . . Kes seda teab ütelda!"

"Oh ja helde kallid aeg küll! . . . Homme õhtuks! . . . Seniks sõidab waras tal elulal kere täis!"

"Noh, mis siis on kui sõõdab?"

"Aga wat see on, et ehk annab aga teisele laeru . . ."

"No ja mis see siis wiga teeb?"

"Di, mis ei tee! . . . Ma olen teda elukest seni feki leiwaga sõõtnud, aga kui nüüd head toitu kereesse saab, siis tuleb jälle terve aasta harjutada enne kui sekileiba uuesti wõtma hakkab!" —x!

*

R o o l i s.

"Tiibus, te olete tiivad" lahe "w"-ga kirjutanud?"

"Nii peab see ka olema!"

"Millest te seda järeldate?"

"Noh linnul on ju kaks tiiba!"

*

P a r a j a t s a j a t s.

Restoranis lähewad kaks isandat riidu. Esiteks sõnad, siis isikuaawamised, sõim ja wiimaks harilik rufikawõitlus.

Wiimaks astuwad teised wahese, haarawad "langemal" kraest kinni ja wiistawad trepist alla.

Alla jõudes, ajab mees enese püsti, katjub haigeid liikmeid ja hakkab end trööstima:

"Mõni asi! . . . See on juft parajaks ajaks: ma pidin juba ise tulema hakkama — mul ju waja täna wolitogu loosolekule minna!"

*

Meie aja kalliskiwi.

„Missugune ilus kalliskiwi teil kaelaehetes on! . . . Mis kiwi see on?
„See on eht ennesõjaagne suhkrutükk, selle kinkis mulle üks miljonäär — minu mehe hea tuttav!“

Wiisakus.

Suitsetajate wagon.

Wiisakas noormees näeb, et kellegil paksul ifandal sigariotsast tuht palitukäiksele on kullunud. Ta tähendab ifandale:

„Teie palitule on sigari tuht kullunud!“

„Mis see teie asi on?“

Noormees pilgutab süüblaselt filmi.

„Wahandage!“

„Mhh. . . Ma ei saa aru, mis inimesed n' üd ilmaš elavad? . . . Ütski ei tunne wiisakust. . . Kõik algavad wõõra inimesega end esitlemata juttu. Igauks püüab teisele märkust teha. Ma nägin juba poole tunni eest, et teie palitu käiksele paberossi tuli on kullunud ja riie suitses, kuid ma ei teinud teile märkust! . . . Mhhi!“

Kooliõpetaja seletab wahest läbipaistwate ja läbipaistmata asjade wahel.

Peale seletust küsib ta ühelt õpilaselt:

„Kas on asju, mis wõiwad läbipaistwad ja ühtlasi ka läbipaistmatad olla?“

„On!“

„Mimetage!“

„Üts! . . . Kui ta lahti on paistab läbi, kui tinni ei paista!“

Wana sõdur.

Sõburid ajavad isekeskis juttu sõjaluft. Wana Tahma Juis kuulab pealt.

„Ah, mis nüüd ka mõned asjad wõi ajad! . . . Waat' kui mina alles solbat olin ja Lürgi sõjas käisin, siis oli ikka asi mis asi! sõnab ta noorte jutu wahele.

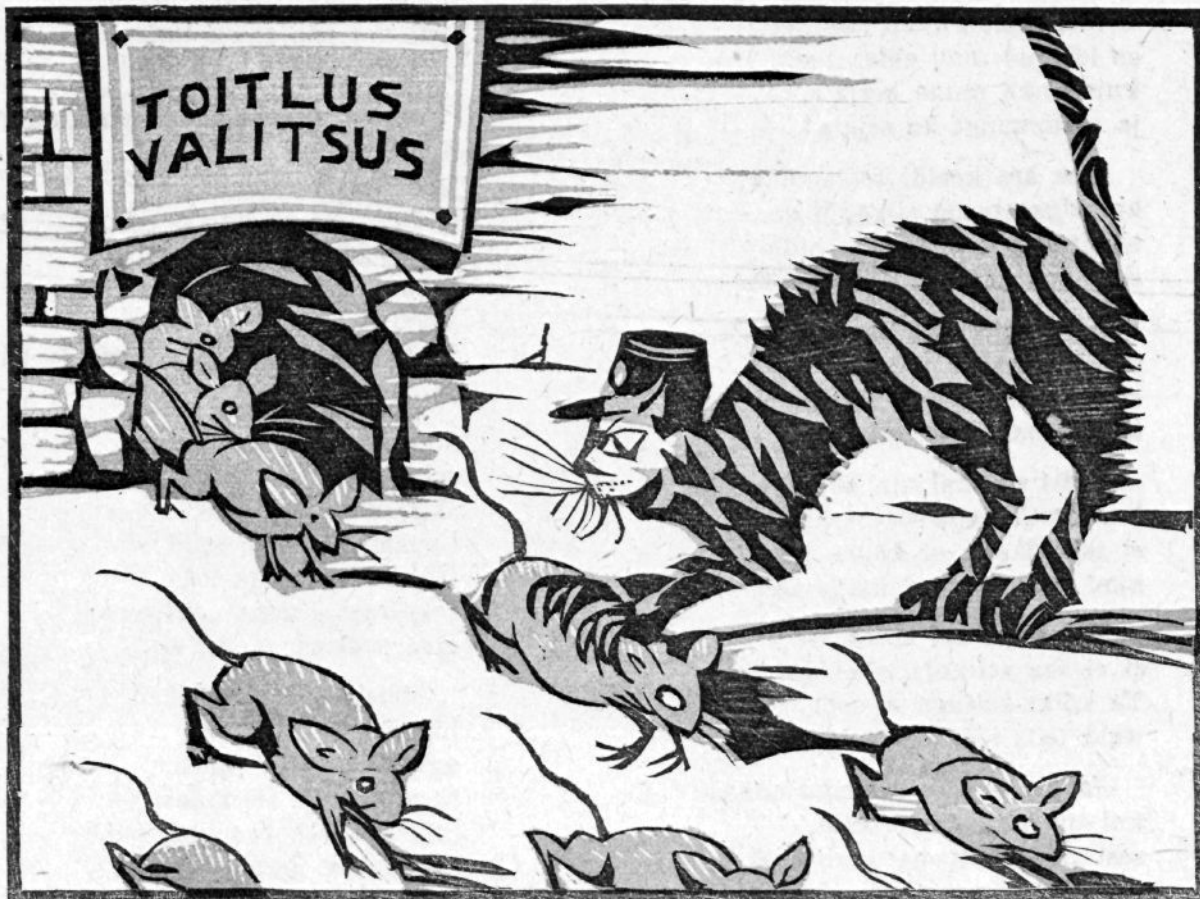
„Mõh, mis siis oli?“

„Mis siis oli! . . . Terwe maailma šakterbasin läbi! . . . Ei jäänud ühtegi kohta käimata! . . . Sa seal sai käidus, kus maatera allapoole hakkab pöörama! . . . Ta on ju ümmargune. . . Jah. . . Kõle on sealt alla waadata — üks pime ja must kõik ja muud midagi! . . .

„So oh! . . . Kas põhja nabal ka käisid? Seal on wiit kole kälm?“

„Mh! . . . Mõni asi! . . . Naba on naba! . . . Mis kälm seal on . . . kas sul naba kälmem on kui mujalt. . . Ühesugune kõik. . . niisama maatera naba kah. . .“

„Tsheki“ rotid.

Kass: „No küll on seal pesas aga neid elukaid! . . . ja kõik nii raswased, et ajab südame pöörutama!“

„Kas Kaulaafuses ta olid? . . . Misjagune see kliima seal on?“

„Mis kliima see on! . . . Üks tühi puru ja muud midagi! . . . Seal on see kliima veel hullem kui siin — üks nõõpnõel maksis wiis kopikat. . . Mõne kliima võt asi!“

„Aga kas jalaga sinna inimestesõõlate maale ta said . . . Ei wiist? . . . Need oleks su nahtapanud!“

*

Wana sõdur.

„Bäh! . . . Katsu tühja kus nahtapanijad! . . . Kui ja neid ei puudu, ei tee nemad sulle midagi! No muidugi, kui ja neid tortima hakkad ja narrima ja ärritama, siis murravad maha käll! . . . Mis tühja see kõik! . . . Aga waat', Must meri on üks imelik meri!“

„Mispoolest?“

„Mispoolest! . . . Wat sellepoolest, et ta ime-line on! . . . Saopaid puhastada ei ole waja — lasta jalg siise ja saabas on kobe must nagu praegu ostetud . . . Jah. . . mis tühja siin nõõd on . . . wanasti oli ilka asja ja lugu hoopis teine! —x!“

*

Sõhidal ja selgelt.

Jsand läheb wälja ja ütleb teenrile:

„Juhan! . . . Ma lähen nüüd wälja ja tulen õhtul reale testööb tagasi . . . Sellewärsi aja mind homme hommikul testpäewa a jal üles!“

*

Rõhtus.

„Raebealune, teie süü on kindlaks tehtud! . . . Nüüd seletage meile, kuidas te tulekindla kapi lahti kangutosite!“

„Seda ma ei wõi!“

„Mispärs!“

„See on ametisaladus!“

*

Jaama puhwetis.

„Kuulge, neiu, kas teil midagi sooja ta on?“

„Dn!“

„Mis asi!“

„Ahjuant!“

—x!

Salalehed silgulinna kroonikast.

Meil kõlka-kaku komitee,
on leidnud uue, ehtsa tee,
kuis Kuke mune korjata,
ja mammunat ka orjata!

Sest ära keeldi soolamüük,
kui algamas on silgupüük.
Kes tahab saada soola nüüd,
sel linna „apteki“ seda müüb!

Kuid suhkruga on teine lugu,
sijn asi ümber pöörati,
et saaksid pagarid ka sugu,
ta wabamüügiks määrati.

Süüd wasikal siin, süüd ka rokal,
kes käseb kehwest karjuda,
et tshekikakk ei kõlba nokal,
hind pealegi weel kallis ka!

Seepärast asi korraldati,
et ei saa suhkurt tshekiga.
Ta kõlka-kakuga ei sobi,
waid teda söödaks pekiga!

Ja pekki jälle saadaks nõnda:
kui tuleb ta Ameerikast,
sest „Lastekaitsest“ saab weel mõnda,
wast ka kompotti, heeringast!

Amerikast meil kinki saawad,
kes tööta, nii siis — jõukamad!
Ja ainult waesed ilma jääwad,
sest et neil tööd, nad — nõukamad!

Ja teine põhjus, miks meil rikkad,
siin kinki endal päriwad:
kui antaks waestel, „sabad“ pikad,
Nad lollid nahka panewad!

Siin märkame weel kolmat põhjust:
Et rikkad alal hoiawad!
Ei kätte saa ju enam kõhtest,
nad hinnatõusu ootawad!

L. Eks?

Kewadised komplimentid.

(Kuplee.)

Millest laulda, aeg on waene,
kõht on „kaerakilet“ täis,
kübarat mul wajab naene,
kes praegu „passisabas“ käis, —

ise ootan „kutsekäsku“,
õndsas „onu Tommi“ suust,
sest mu põhjadeta tasku
„wajab“ weidi kingitust!

Nüüd on raha, nüüd on kulda,
Eesti, on sul hea meel?
Hõbedat ja rauamulda
leidub oma pinna „peel“, —
et meeoleolu ei teeks piina
rahaministerium
laseb anda „kroonu wiina“,
wõib olla „pühiks“ — kärts ja põmm!

Raekoja kõrges saalis
õige lihtne toimetus,
sekretär seal „tähta“ m alis,
„kõnanline laulatus“. —
Usuasi, — tulge appi!
Ülikool ka wälja löi,
seepärast Tartus „palwepapi“,
ajas puskari, oi, oi, oi!

Meie aja spordimehed
higistawad ilma ees,
aga pole siiski „ehed“,
nagu wägew Herkules, —
milles seisab see suur pahe,
arusaadaw igalpool, —
terwisele raund wahe,
„äraneetud alkohol“!

Saksamaa on „über alles“,
nõnda laulis sakslane,
aga selles weidras wales,
tõmbas kaela „silmuse“. —
Riik on riik ja wägiwallal
aina „lühikesed käed“,
kui weel teised kuklas, kallal,
seda kiirem „otsa“ näed!

See on natukene weider,
et „Päewalehel“ paha on, —
et Parisi kolib Einer,
keda määranud Adson. —
See asi üleüldse sompus,
mida hüütaks „haridus“,
nii kaua kui seal istub Kompus,
meid aina tabab „üllatus“!

Laulaks weel, kuid „kaheksa tundi“,
on „demokraatlik õpetus“,
nii ei wõi mind keegi sundi,
„kaheksa salmi“ ja lõpetus. —

Kuj on aga sellest wähe,
üle laulge, et peas will,
ja kui ei hakka ruttu pähe,
siis teadke — see mu „aprill“!

August Brewó

Rudas Wõijitu Mart enesele höbedakaewanduse ostis . .

Külalilt.

... nende päewade sees on Eesti maapõues peituwa hõbeda jälgile saadud . . . hõbedat on leitud wäikestes tükkides ja ta teemilises ühenduses teiste ainetega. Ujalehest.

Wõijitu Mart pöpsis fängis siruli olles kõige suurema mõnutundega piispa, kui tuppä astus Juhani Till, tuntud hangeldaja ja loomaparistaja.

„Tere!“

„Sumalime,“ wastas Mart, end wastutahtmist istukile hoo wates. „Noh, et sa astu siis tohupoole ja otse istet ka.“

Külaline istus toolile, waatas terawalt toas ringi ja küsis siis:

„Oled sa äkki kodus?“

„Mis? . . .“ ei saanud Mart küsimisest aru.

„Ma küsin, kas su wanamoor on kodust ära läinud,“ seletas küsija nüüd isearalise rõhuga.

„Jah,“ wastas Mart togeledes ja arusaamatult wõõra peale waadates. „Ah, kui sa arwad, et sa sellepärast, et eit kodust ära on, selle päitsu pulli odawamalt kätte saad, siis sa küll ei siid . . .“ seletas ta siis kahtlaselt.

„Minu poolest wõib su pull rahulikult niikaua elada, kuni ta ise enesele dundsa otja leiab. Minul on nüüd hoopis teine sehwat ees. . .“

„Mis sehwat siis see on?“ küsis Mart uudishimulikalt.

Till ei wastanud, waid waatas taas weel kord uuriwalt ringi ja ütles siis:

„Saena mulle 50 000 marka! . . .“

„Wiskümmend tuhat marka“ . . . lordas Mart tõhise lohkumisega. „Mäa küsi enne, armas inimene, kas mul ongi ülepea niipalju raha. . .“

„Ah, ära wigurda, wana ihnuško!“ ütles külaline kannatamatalt. „Annon sulle kümme protsent! Ja juba umbes kahe nädala pärast saad tagasi: jels ajaks saan oma raha kauba alt wabaks.“

„No, milleks sul seda raha siis nüüd nii tiiresti waja lähed?“

„Tahan künta kohta ära osta.“

„Tahad künta kohta ära osta? . . .“ wentsas Mart piklami. „Ja tahad sinna wist esimest eestimaalst kaamelikaswatust siise seada: sest peale ohatate, mis kaamelite armsam roog olewat, et kaswa terve selle koha peal ju mitte kui midagi. . . See on tuldawäärt nõu, sest hobused on praegu ko-

letallid — aga eht wõid nimetada ka, palju ja siis õige künta peremehele kindla mõtleb?“

„Sabatuhat marka.“

„Ahahah!“ pahwatas Mart äkki nii waljusti naerma, et kass, kes keriseankus magusat und nõgi, ehmunult sealt ühe hüppega usse alla largas, kus ta halebalt näuguma hakkas. „Ahahah! . . . naeris Mart, kuni talle pisarad filmi tulid. „Sabatuhat marka! . . . Sa oled tubli naljamees, Juhani, kui sa meie eidele ka niisugust nalja teeksid, saatsid sa pulli koha seda marka odawamalt kätte. . .“

„Ütad juba hirmutamisest.“ ütles Till pea pahaselt. „Tähendab, sa ei anna raha?“

Mart jättis naermise järele ja otfis piibu üles, mis tal naeruga maha kukkunud. Siis ütles ta, Juhani otja waadates ja nõgu jällegi naerule tõmmates:

„Kunle, ormas wend, äna on tõid teed nii hirmus libedas jääs: kas eht ei ole sa mitte maha kukkunud? Wõi oled sa eht wiimastel ajal angeldamisega suuresti siise kukkunud? . . .“

„Ma aja niisugust karabi mõla,“ ütles Till nüüd lõpultkult wihaselt saades ja püsti tõustes.

„Ütle parem üks mehe sõna: kas laenad, wõi ei! . . .“

Mart nägi, et näolt kõige õiglasem pahameel ja tõidus paistsid ja ta hakkas aru jaama, et teine tema kääst äna tõesti mitte pulli nuutama ei tulnud.

„Sul on siis ikka üsna kindel nõu? . . . küsis ta pooleldi nõutult.

„Minu nõu, künta kohta ära osta, on niisama kindel, kui. . .“ Till piilus weel kord taas ringi, — „kui sinu nõu, homme üht „tegu“ samogonni walmis ajada,“ lõpetas ta naeratades, pilguga nurgas seiswa astja peale sihtides.

Mart ei lastnud end sellest tähendust eeskitada (Juhani oli ju „hea tuttar“).

„Siis peab sind küll eestkostmise alla panema,“ sõnas ta kindlalt.

„Küntalt ei ole saada ju midagi; wa' wanal Jaanil endalgi kähjelondid püsti, nagu muustase setukal.“ Ma ei mõista, kudas sa. . .“ siin juhtus ta Juhani näole terawamalt pilku heitma ja — waikis üllatatumalt: Juhani näol peegeldus niisugune eht salakawal rõõm, et Mart oma mõjuwalt mõeldud lause lõpetamata unustas. . .

„Õstak sa tarbelorral lõugu latus pidada?“ küsis nüüd Juhani lähku, Marti waitimist lasutada püüdes.

Mart oli omast üllatusest juba niikaugele toibunud, et waitides pead niikutas.

Juhani lähendas enda õige Marti ligidale. „Mäed, mis see on?“ ütles ta tasandatud häälel, hiilgaw walget metallitükki taskust wõttes ja seda Marti nina all hoides.

„Hõbe! . . . hüüdis Mart surutud häälel ja piip kukkus tal kääst maha.

„Selle leidsin mina künta mäelt! . . . seletas Juhani rõhuga (ja ta filmis wälkus kawal tulule, mida aga Mart tähele ei pannud. . .) „Ja loe, mis siin seisab! . . . Nende sõnadega wõttis Juhani tas-

Tillemanni tilgad Suigu esimesest samogonni wabrikust.

Kord Suigu oli suikumas,
nüüd samogonnist tuikumas.

Kord austati herra Porimerd,
nüüd mõõn'ma paneb meie werd.
Ka koolipapa Siitam
ei olla enam maalitus i wam.
Kes teab, kas süüdi selles samogonn,
wõi kaugelt kuulus Eesti jonn:
et purustud kõik kõrged aated
ja kalliks peetud ilmawaated?

Kord organiseeris meid Kusti,
kes ei kuulu K. Asti masti;
ta oli wallas eht poliitiker
ja polemiseeris kui Jonas es-er.
Ja Karla, kange spordimees,
lõi sulpsu silla ääres wees.
Siis äkist kommunistiks sai,
Tal ees oli lahti sowetski rai.
Kui tuli sisse okkupeer,
siis Wenemaa pool wilkus säär.

Kask protokolla lehitses,
Kui Saksa Laska sehwtitses.
Nüüd kõrgeks kiidab „Kaja“ häält,
sest hingemanna leiab sealt.

Näe, wallakutsariks said Koger, Kumm,
sest põrises neil proletariaadi trumm.
Sõprade kasu siis kaitsesid,
—öörahwas rahu maitstesid
Küll oli Kogus hale lärm,
kui waidles kangest „bursui“ Pärn.

Siis kohut käis K. Wehsterstein,
kui president oli Raki-Rein,
ja ahukaat oli Tõnis wäär,
kes tundis, kus on õiguse äär.

Siin elab ka weel Kaardi-Kati,
kes rumaluse pealt saab oma mati,
läed sinna, maksad marka paar,
ja tulewik sul selge, nagu taar.

Siin „lesed“ naised kosiwad,
üksteise wõidu prassiwad,
Et leiaks kätte armast meest:
Läeks läbi kas wõi tulest weest.

Siin ürgab lõõtsapill,
sest mängitaks „kadrill“,
me tantsime „kikupuud“, „matlotti“,
ja neidu ühes tõmbame kui põhukotti.

Faktidest wälja pruulinud
Napsu-Mats.

„Pisturi“ telegrammid Mulgimaalt.

I.

Ragu kuulda, on Wana Wõidu walla tädrute reas iseäraline linna elama mineku haigus (Teaduslik haiguse nimi: Bacteria Amiseeria Binna-min'ius Arasmin'ius) laiali lagunenud. Selle haiguse läte langejad lähewad wanaraua kauplustesse, restoraanidesse jne. müüjannadeks. Haigusele ei ole weel mingit rohtu leitud.

*

Madis Siiber ostis Wastla laadalt oma naise suu pääle kaane, mis 12 marla maksis. Sellel on see omadus, et ta naise suud „üleajada“ ei lase, kui ta „keema“ hakkab.

*

Ragu kuulda, tahtwat walitus peäle seba, kui ta okupatsiooni ajal falkstele wiimata jäänud wilja nüüd kokku on wõtnud, ta seba wilja, mis esmanemad Rootsi ja Daani walitjusele wiimata on jäänud, kokku wõtta. Jaanus Uranus

Entente cordiale.

(Mitte a lä Jaan Kärner).

Märts tänawaile sülgas pori.
Ju uppus Narwa õhtu udus.
Kilk monotonselt, nagu ori
Mull' laule igawusest kodus.

Wöö panin wööle, kingad jalga
Ja „Metropoli“ sammud seadsin.
Ma daamisi seal leidsin salga. . .
Kas aimata küll seda teadsin!

Lisette mulle näitas kambri,
Teed üksinda, kus wõiksin juua,
Ja lubas kelmilt — tõmban klambri —
Ka kaasa „paremat“ mull' tuua. . .

Ta tuli . . . Huulte kuuma weini
Ja kallistusi kallas kaela. . .
Schampanjer katis kireheini,
Õo ihaldusist põimis paela. . .

Entente cordiale akti
 Ööks pikaks kirjutasin alla. . .
 Lõi wõimsalt weri soontes takti, —
 Sai maskest raskest elu walla. . .

Narwas, 17-III-20.

J. Höbelaisk.

Karistus.

Korea muinasjutt.

Alguses oli minister ja oli ait.

Ja ait oli tühi ja õudne ja pimedus waatas
 igast aida nurgast ja ministri meel oli nukralt
 lehwimas tühja seinte wahel.

Ja minister ütles: saagu suhkur, ja suhkur
 sai Käis üks pauk ja suhkur sai.

Ja minister nägi suhkurt, et see hea oli.

Ja minister ütles: see ep ole mitte hea,
 et ma üksi olen, ma tahan omale abi teha, mis
 mu kohane on.

Ja minister lõi ametniku oma näo järele,
 ministri näo järele lõi ta teda.

Ja minister pani teda walitsema, et ta pidi
 suhkurt andma maa peale, ja wahet tegema
 suhkru ja sahariini wahel.

Ja minister käskis ametnikku ja ütles: kõi-
 gist aida moonast wõid sa küll süüa, sina ja su
 sugu, aga shefti ei pea sa mitte tegema.

Aga tshék oli kawalam, kui minister ja ta
 õpetas ametniku shefti tegema.

Ja ametnik tundis, et ta pidi rikkaks saama
 ja ta wõttis ja tegi üks sheft.

Ja minister ütles, kui ta oli näinud, et see
 sheft hea oli ja et ta taskule himu tegi: Waata,
 ametnik, et sa oled minu kee'ust hoolimata üles
 leidnud mis hea on, siis . . . ülendan ma sind
 osakonna juhatajaks.

Ja minister oli üpris rõõmus, et ta nii tar-
 galt oli karistanud ametnikku Ja ta jõi 40
 päewa ja 40 ööd puhast piiritust. A. Tammo.

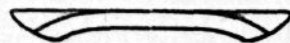
Kirjad tegewuseta tegewast wäest.

(Oma kirjasaatjalt.)

I.

Sissejuhatus.

Kui onupoega „suurte leeris
 „Mats“ liinile mind komandeeris
 Ja andis mulle direktiive
 Nii pööraseid ja nii naiwe:
 Ma riimigu sest ülewaade,
 Kuis praegu sõja, rahu aade,
 Kuis piiril sahkerduste lugu,
 Kuis elab Narwa õrnem sugu . . .
 Et rajad need mul ammu nähtud,
 Siis — kuidas kästud, nõnda tehtud:
 Neid tallan jälle mina teesid,
 Kus kaua kuulipudrud keesid.
 Kuid aja keerus kuis kõik muutun'd!
 Ju tormi rahujumal puutun'd:
 Ei tibra „ube“ enam jaga,
 Ei sõdur mundris öösel maga,
 Waid seljast kisub ka weel särgi —
 Kui Kalew norskab tööde järgi.
 Kui ärkab — leiab „Saare piiga. . .
 (See „krempeel“ frondil ei tee liiga!)
 Pää hīgis, mõödab tiba kulda
 Kast kasti järel', nagu mulda,
 Ja naerab Läti plärasuusid,
 Kes walmis „murdma“ meie luusid. . .
 Ehk mõtleb sala kodust, pruudist;
 Kes nõnda kirjutab tall' uudist:
 „Sint tullen düllidama, Kusdi!
 Muut põleki mul ilmas lusdi,
 Kui ainuld — milal wõtad ära.
 Ma murest kõhn kui Soopa mära.
 Weel uutis: Liisil süntis wäike!
 Ja palli peeti, rongi käike.
 Kõig majad ollid libuehtes.
 Nüüt tulep kewad, puut sis lehtes.“ . .
 Küll sissejutustuse plärast!
 Mis huwitaw — sest kõigest pärast.
 17-III-20. J. Höbelaisk.

Tooge langenud sõdurite näopilta

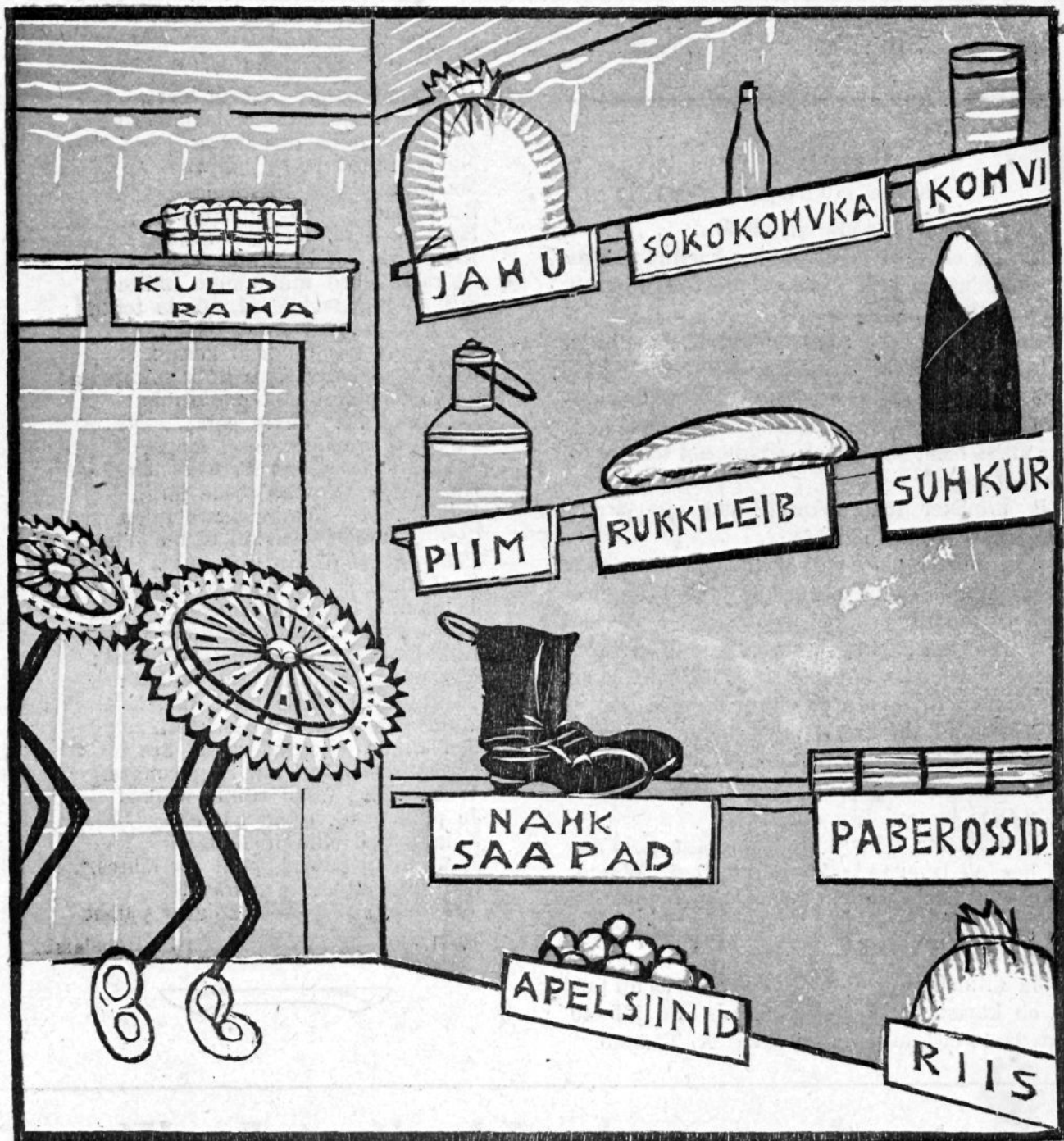
„Teaduse“ kirjastusele Harju ja Rüütli uulitsa nurgal 46/15, awaldamiseks.

Langenud kangelaste pildid ilmuwad esiteks rahwa ajakirjas „Meie Matsis“ ja pärast
 „Eesti wabaduse sõja mälestuse albumis.“

Tehke kauakestwaks oma langenud sugulaste ja tutwate mälestus.

Wanawara museumis.

Kookide ja tortide müük
kawatsetakse ära keelata.

„Tere, tovarishtshid . . . Tulime teile kaasüüriliseks!“

Järgmine „Meie Mats“, nr. 59 ilmub laupäeval, 3. aprillil.